

Ποιμαντική Ἐπίσκεψις στὸν Πύργο Ἡλείας

ΤΗΝ Κυριακὴ Β΄ Νηστειῶν, 10/23.3.2008, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Θαυματουργοῦ, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐπισκέφθηκε τὸ Ἱερὸ Ἑσχαστήριον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται στὴν περιοχὴ τῶν Κοινοτήτων Λαμπετίου καὶ Ἁγίου Γεωργίου, πλησίον τοῦ Πύργου Ἡλείας.

Ἐκεῖ, συνελειτούργησε μετὰ τοῦ ὑπευθύνου τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Προσκυνηματος Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Γρηγορίου Ἀγιοκυπριανίτου, ὁ ὁποῖος ἐώρταζε καὶ τὴν ὀνομαστικὴ του ἑορτὴ. Στὴν ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερος π. Γεώργιος Γιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε προσέλθει μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, παρέστησαν δὲ ἀρκετοὶ εὐσεβεῖς τόσο ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Πύργου, ὅσο καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη (Ἀθήνα, Πάτρα, Αἴγιο, Καλαμάτα, Ἀργίριο). Κατὰ τὸν τρόπο αὐτό, ἐπικράτησε ἐόρτια ἀτμόσφαιρα καὶ πνεῦμα ἀγάπης καὶ κοινωνίας μετὰ τῶν συμμετασχόντων ἀδελφῶν.

* * *

Στὸ θεῖο Κήρυγμα, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου ὠμίλησε ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναούμ, καὶ ἀφοῦ μετέφερε πρὸς ἅπαντας τὴν εὐχὴ καὶ ἀγάπη τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ, ἀνέφερε σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ ἑξῆς:

Ὁ Κύριός μας καὶ οἱ Ἅγιοι Αὐτοῦ, ζῶντες καὶ κεκοιμημένοι, βλέπουν καθαρὰ ὄχι τόσο τὸ ἐξωτερικὸ μας παρουσιαστικὸ, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως τὴν ἐσωτερικὴν μας κατάστασι, τὸ ἀκριβὲς περιεχόμενον τῆς ψυχῆς μας. Καὶ βλέπουν ἐντὸς αὐτῆς φῶς ἢ σκότος, ὑγεία ἢ ἀσθένεια. Ἐλάχιστοι ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν Χριστιανῶν εἶναι ὄντως ἐσωτερικὰ φωτεινοὶ καὶ ὑγιεῖς καὶ χαροποιοῦν τὸν Θεὸν καὶ τὸν Οὐράνιον κόσμον.

Ὅτι ἔχουμε μέσα μας ὡς ἀγαπητὸ καὶ ποθητὸ, αὐτὸ λατρεύουμε καὶ αὐτὸ διαμορφώνει τὴν κατάστασι τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου.

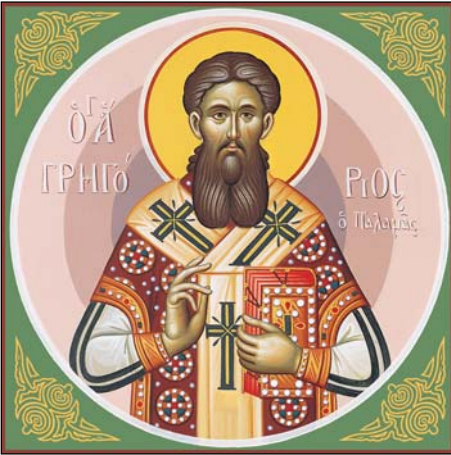
Ἄν ἔχουμε Θεό, Χάρι Ἁγίου Πνεύματος, Θεῖα Ἐνέργεια καὶ Δύναμι, πού εἶναι Ἄκτιστη καὶ ὄχι κτιστή, τότε εἴμαστε πραγματικὰ Θεολάτρεις, ἔχουμε ἐντὸς μας Οὐρανὸν, Παράδεισον, Χαρὰν, Εἰρήνην, Πραότητα, Ἀνάπανσι. Τότε ὄντως εἴμαστε ἄνθρωποι ἀληθινοί, ἀκέραιοι, εἰλικρινεῖς καὶ εὐεργετικοὶ στοὺς ἄλλους. Διότι, ὡς «φῶς» καὶ «ἄλας» τῆς γῆς, ὅπως μᾶς θέλει ὁ Κύριος, δίδουμε καλὸ παράδειγμα, μεταδίδουμε καὶ φανερώνουμε -ἀκόμη καὶ παρὰ τὴν θέλησί μας- τὸ καλὸν μας ἐσωτερικὸν περιεχόμενον καὶ ἐκπέμπουμε εἰρήνην, δικαιοσύνην καὶ χάρι.

Ἄν ἔχουμε ἐντὸς μας ὡς πολύτιμον «θησαυρὸν» μας κάποια πρόσωπα ἢ πράγματα, ἂν δηλαδὴ διατελοῦμε προσκολλημένοι μὲ ἐμπάθεια σὲ αὐτὰ, τότε εἴμαστε αἰχμάλωτοι καὶ ἀξιολύπητοι. Τότε, δὲν λατρεύουμε τὸν Ζῶντα καὶ Ἀληθινὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἂν προσπαθοῦμε κάποτε νὰ δώσουμε αὐτὴν τὴν ἐντύπωσι στοὺς ἄλλους ὑποκρινόμενοι, ἀλλὰ λατρεύουμε τὰ εἰδῶλα τῶν παθῶν μας καὶ καταντοῦμε εἰδωλολάτρεις. Ὅταν ἔχουμε μέσα μας ἐγωπάθεια, ἡδυπάθεια ἢ χρηματοπάθεια, τότε εἴμαστε ψυχικὰ ἀσθενεῖς καὶ πάσχουμε ἀπὸ πνευματικὴν παραλυσίαν, ἔστω καὶ ἂν ἐξωτερικὰ δίδουμε τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴμαστε εὐδιάθετοι, δυνατοὶ καὶ ὑγιεῖς. Μέσα μας ζοῦμε τὴν ὀδύνην τῆς ἀσθενείας μας, ὁ πόνος μας εἶναι μεγάλος καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀμέσου θεραπείας.

Ὁ Κύριός μας ἐπειδὴ ποθεῖ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς μας καὶ ὄχι φυσικὰ ἀπὸ κάποια «ἰδιοτέλεια» ἢ «ἐγωϊσμόν», ζητᾷ ἀπὸ ὅλους μας μὲ τρόπο ἀπόλυτον τὴν πρώτην καὶ μεγάλην ἀγάπην μας πάνω ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, ἀκόμη καὶ τὶς πρὸς ἱερέας, ὅπως οἰκογενειακὰς, συζυγικὰς, γονικὰς καὶ ἄλλας παρόμοιους, διότι διαφορετικὰ δὲν μᾶς θεωρεῖ ἀξίους του.

Ὁ παραλυτικὸς τῆς σημερινῆς περικοπῆς τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, μᾶς παρέχει ἀκριβῶς ἓνα ὑπόδειγμα πνευματικῆς θεραπείας, ὅπως μᾶς ἐρμηνεύει ἄριστα ὁ σήμερον ἐορταζόμενος Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Μᾶς λέγει λοιπόν, ὅτι ὁ παραλυτικὸς εἶχε μεγάλη πίστιν ὁ ἴδιος καὶ γιὰ τὴν ἐπιτέλεσι τοῦ Θαύματος τῆς θεραπείας του συνήργησαν καὶ ἄλλοι τέσσαρις συνάνθρωποι του, οἱ ὅποιοι τὸν ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ

μας, ἀφοῦ πρῶτα χρειάσθηκε νὰ ἀποστεγάσουν τὴν οἰκία ὅπου ἐδίδασκε. Ὁ δὲ Κύριός μας τοῦ ἐχάρισε πρῶτα τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, δηλαδή τὴν ψυχικὴ του ὑγεία, καὶ κατόπιν τὴν σωματικὴ του θεραπεία.

Καὶ ἐμεῖς πολλὰς φορὰς ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Κύριό μας αὐτὰ ποὺ θεωροῦμε συμφέροντα, εὐχάριστα καὶ ἀναγκαῖα γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ συνήθως πρόκειται γιὰ αἰτήματα «σωματικά» καὶ ἐφήμερα, ὄχι πνευματικά καὶ

αἰώνια. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν μᾶς ἐκπληρώνονται, γογγύζουμε καὶ κατηγοροῦμε τὸν Κύριο ὅτι δὲν μᾶς ἀκούει καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, ἐνῶ ὁ Κύριος εἶναι Παρὼν καὶ γνωρίζει πολὺ καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς ποῖο εἶναι τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας καὶ πῶς θὰ ἐπέλθῃ ἡ ψυχικὴ μας ὑγεία. Αὐτὰ ἀναμένει νὰ Τοῦ ζητήσουμε, γι' αὐτὰ νὰ παρακαλέσουμε, αὐτὰ νὰ ἐπιποθήσουμε, καὶ Αὐτὸς θὰ ἀνταποκριθῇ...

Καὶ ἐμεῖς, ὅπως ὁ παραλυτικός, χρειάζομαστε ἀπαραιτήτως, κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ, τέσσερις «βοηθοὺς» καὶ «συμπαραστάτες» τῆς πίστεώς μας, ὥστε ἡ προσέγγισίς μας τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι ἰαματικὴ καὶ σωτήρια γιὰ τὶς ψυχές μας.

Μᾶς χρειάζεται, πρῶτον, ἡ **κατάγνωσις τοῦ ἑαυτοῦ μας**, δηλαδή ἡ αὐτοκατάκρισις καὶ αὐτομεμψία μας. Πρέπει νὰ συναισθανθοῦμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας, τὰ οἰκτρὰ «χάλια» μας, καὶ νὰ πονέσουμε καὶ νὰ θρηνήσουμε γι' αὐτά. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἄλλωστε τώρα στὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ ἐπαναλαμβάνουμε ἀδιάκοπα τὴν κραυγὴ τῆς Εὐχῆς τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου: «Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου!» Ἄν δὲν δοῦμε τὴν φρίκη τῆς ἐσωτερικῆς μας ἀκαθαρσίας καὶ δὲν σταματήσουμε νὰ δικαιολογοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ κατακρίνομε ἀνελέητα τοὺς ἀδελφούς μας, πῶς θὰ προχωρήσουμε στὴν μετάνοια; Ἄν δὲν παύσουμε νὰ παραβλέπομε τὸ δοκάρι τοῦ ὀφθαλμοῦ μας, ἀλλὰ παρατηροῦμε σχολαστικὰ μόνον τὸ σκουπιδάκι τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μας, δῆθεν γιὰ νὰ τὸν διορθώσουμε, πῶς θὰ δρασκελίσουμε τὸ κατώφλι τοῦ Θεοῦ Ἐλέους καὶ τῆς Θείας Συγγνώμης;

Τὸ δεύτερο ποὺ μᾶς χρειάζεται, εἶναι ἡ εἰλικρινὴς **ἐξαγόρευσις**, δηλαδή ἡ Ἐξομολόγησίς μας ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ, μὲ συντριβὴ καρδιάς καὶ πλήρη παραδοχὴ τῶν σφαλμάτων μας, χωρὶς ἐλαφρυντικά. Ἄν δὲν παραδεχθοῦμε

ὅτι μόνον ἐμεῖς φταῖμε καὶ εἴμαστε οἱ ἔνοχοι καὶ οὐδεὶς ἄλλος, τότε δὲν ἐξομολογούμεθα ἀληθινά.

Ἄληθινὴ Ἐξομολόγησις σημαίνει ἐπίσης ἐξαγόρευσι **ὄλων** τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ ὄχι ἐνὸς μόνον μέρους αὐτῶν, διότι συνήθως οἱ ἐξομολογούμενοι δὲν τὰ λέγουν ὅλα καὶ δὲν ἀνοίγουν πλήρως τὴν καρδιά τους, ἀπὸ ἕναν φόβο καὶ μιὰ ἐντροπὴ πού τοὺς ἐμπνέει ὁ διάβολος. Σκέπτονται, ὅτι ὁ Πνευματικὸς, ὁ ὁποῖος τοὺς θεωρεῖ καλοὺς καὶ ἀξιοσέβαστους, θὰ σχηματίσῃ δῆθεν πολὺ ἄσχημη καὶ ὑποτιμητικὴ ἀντίληψι γι' αὐτούς, ὅτι θὰ πληγῇ ἐνώπιόν του ἡ ἀξιοπρέπειά τους καὶ ὅτι θὰ χάσουν πλέον τὴν ἐκτίμησί του, ἀφοῦ ὁ Πνευματικὸς σίγουρα θὰ τοὺς ἀηδιάσῃ καὶ θὰ τοὺς σιχαθῇ! **Ἐδῶ ὅμως διαπράττεται ἕνα μέγα σφάλμα!** Ὁ Πνευματικὸς, ὡς ὁμοιοπαθὴς ἄνθρωπος, ὡς προσευχόμενος φιλάνθρωπα τὴν ὥρα τοῦ Μυστηρίου, ὅταν ἀκούσῃ ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀπεχθῆ ἁμαρτήματα καὶ διαγνώσῃ παράλληλα τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιά μας, δὲν θὰ μᾶς σιχαθῇ, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: θὰ μᾶς συμπονέσῃ πραγματικά, θὰ μᾶς ἀγαπήσῃ ἀληθινά καὶ θὰ μᾶς συμπαρασταθῇ προσευχητικὰ καὶ λυτρωτικὰ!... Μακάρι οἱ ἐξομολογούμενοι νὰ τὸ ἐγνώριζαν αὐτό, νὰ τὸ πίστευαν καὶ νὰ τὸ ἐφάρμοζαν, καὶ τότε θὰ ἔδλεπαν θαύματα...

Τὸ τρίτο πού μᾶς χρειάζεται, εἶναι ὅτι μετὰ τὴν εἰλικρινῆ μας ἐξαγόρευσι, ὀφείλουμε νὰ ὑποσχεθοῦμε **ὅτι δὲν θὰ διαπράξουμε πλέον τὰ ἴδια ἁμαρτήματα** ἕως θανάτου. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξομολογούμεθα ἢ νὰ ἐξερχόμεθα ἀνάλαφροι ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον, καὶ ἤδη μέσα μας νὰ συλλαμβάνουμε τὸν τρόπο καὶ τίς λεπτομέρειες τῆς νέας πτώσεώς μας! Βεβαίως, ὁ Κύριός μας εἶπε «Μετανοεῖτε» καὶ ὄχι «μετανοήσατε» μία φορὰ, καὶ εἶναι πιθανὸν νὰ ξαναπέσουμε στὰ ἴδια σὰν ἀδύναμοι ἄνθρωποι καὶ τότε θὰ χρειασθῇ νὰ ἐγερθοῦμε καὶ πάλι. Ὅμως, ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ πέσῃς ἐκ συναρπαγῆς ἢ ἀπροσεξίας ἢ ἀδυναμίας τῆς στιγμῆς, καὶ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ πέσῃς προγραμματισμένα καὶ σκόπιμα. Ἡ δευτέρα αὕτη περιπτώσει δεικνύει ἀφοβία Θεοῦ καὶ εἶναι ἐμπαιγμός...

Καὶ τὸ τέταρτο πού μᾶς χρειάζεται, εἶναι ἡ θερμὴ **δέησις**, δηλαδή ἡ συνεχῆς προσευχή, ὥστε νὰ διαφυλαχθοῦμε ἅπτωτοι καὶ νὰ προοδεύσουμε πνευματικά. Νὰ καθαρίσουν οἱ λογισμοί, ὥστε νὰ προσπίπτουμε μὲ ταπεινῶσι ἐνώπιον τοῦ δυναμένου νὰ μᾶς διατηρήσῃ στὴν Χάρι. Χωρὶς προσευχή, θὰ πίπτουμε εὐκόλα στὰ ἴδια πάθη. Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι δὲν γνωρίζουμε νὰ προσευχώμαστε οὔτε στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, οὔτε στὸ Εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μας, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἔχουμε φόβο Θεοῦ καὶ μνήμη Θεοῦ καὶ αἴσθησι τῆς πανταχοῦ Παρουσίας Του. Κι ὅμως, Αὐτὸς μᾶς βλέπει πάντοτε, μᾶς παρατηρεῖ, μᾶς ἀκούει καὶ μᾶς κρίνει...

Ἡ πιὸ σύντομη καὶ δυνατὴ προσευχή, εἶναι ἡ Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ:

«Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»! Αὐτὴ ἡ δέησις, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐπιτέλεσι καλῶν ἔργων, ἀπὸ μετάνοια καὶ ἐπίγνωσι τῆς ἀμαρτωλότητός μας καὶ τῆς παρουσίας, δυνάμεως καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἐπιτελεῖ τὸ θαῦμα τῆς ψυχικῆς μας θεραπείας. Ἀπαιτεῖται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποσυρόμασταν καθημερινῶς ἔστω καὶ γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς ματαιότητος καὶ νὰ κλεινόμασταν στὸ «ταμεῖον» τῆς καρδιάς μας, γιὰ νὰ μελετούσαμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀδολεσχοῦσαμε στὸ Πανάγιο καὶ Σωτήριο Ὅνομά Του;...

Αὐτὴ ἡ Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ μπορεῖ νὰ λέγεται παντοῦ καὶ πάντοτε, ὥστε νὰ ἐνοποιῆ τις δυνάμεις τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ εὐλογῆ καὶ ἀγιαζῆ ὅλη τὴν ζωὴ μας.

Μέσα στὴν ἀγία περίοδο τῆς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὑπάρχουν τόσο ὠραίες καὶ κατασκευαστικὲς Ἀκολουθίες, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν ἀφορμὲς κοινῆς πλέον ἐπικοινωνίας μας μὲ τὸν Θεό, στὶς ὁποῖες μποροῦμε νὰ συμμετέχουμε χάριν τῆς ψυχικῆς μας ὠφελείας καὶ θεραπείας: Μέγα Ἀπόδειπνο, Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας, Προηγιασμένες

Θεῖες Λειτουργίες γιὰ τακτικὴ συμμετοχὴ στὰ Ἅγια Μυστήρια. Χωρὶς τὴν συχνὴ καὶ συνεχὴ Μετάληψι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας δὲν νοεῖται πνευματικὴ ζωὴ, οὔτε πραγματικὴ ἔνωσις μὲ τὸν Θεό. Μέσω τῆς Εὐχαριστίας, ὁ Κύριός μας μένει ἐν ἡμῖν καὶ ἡμεῖς ἐν Αὐτῷ. Μόνον ἔτσι ἐνωνόμαστε μαζί Του τέλεια, ἀλλὰ καὶ μεταξύ μας, ὡς Οἰκογένεια Θεοῦ καὶ μέλη Σώματος Χριστοῦ.

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι ἐκπληρώνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ διακρατοῦμε τὴν ἱερὰ Παρακαταθήκη, τὴν ὁποῖαν μᾶς παρέδωσε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας, ὅταν βαδίζουμε στὴν Ἀκαινοτόμητη Ὁρθοδοξία καὶ τὴν ἀληθινὴ Ὁρθοπραξία, διότι χωρὶς αὐτὲς τις δύο φτεροῦγες δὲν δυνάμεθα νὰ πετάξουμε ἀνεμπόδιστα στὰ θεῖα ὕψη τοῦ Οὐρανοῦ...

Τέλος, ἐκφράζουμε τις πιὸ θερμὲς εὐχὲς τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας, τῶν Ἀρχιερέων, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ στὸν ἐορτάζοντα ἀγαπητό μας ἀδελφὸ Ἀρχιμ. π. Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται αὐτοθυσιαστικὰ καὶ δημιουργικὰ ἐπὶ δύο καὶ πλέον δεκαετίες στὸν χῶρο αὐτό, καὶ τὸν ἔχει καταστήσει, Χάριτι Θεοῦ, σὲ μία ὄντως ζηλευτὴ πνευματικὴ ὄασι, παρὰ τις δυσχέρειες ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκ μέρους ὄσων ἀντιμάχονται τὴν μαρτυρία καὶ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως.

Ἐάν ἀναπαύουμε τὸν Θεὸ διὰ τῆς ἀληθινῆς μετανοίας μας καὶ Τοῦ ἐπιτρέπουμε νὰ μᾶς θεραπεύῃ, σύμφωνα μὲ ὅσα προείπαμε, τότε βέβαια θὰ μᾶς χρησιμοποιοῦ ὡς ὄργανα γιὰ τὴν ἐπιτέλεσι τοῦ ἔργου Του στὸν Ἅγιο Οἶκο Του. Πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι ὁ Ἰδιος ὁ Χριστὸς μας ἐδημιούργησε τὴν Μονὴ μας καὶ τὰ ἐξαρτήματα Αὐτῆς καὶ ὄχι ἄνθρωπος. Ἄρα, τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ δὲν ἐμποδίζεται οὔτε νικᾶται. «Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν»! «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός· γινῶτε ἔθνη καὶ ἠττάσθε, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»!...

* * *

Στὴν Σύναξι, ἡ ὁποία ἐπακολούθησε στὸ Ἀρχονταρῖκι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματός, ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐφιλεύθησαν πλουσιοπάροχα σωματικὰ καὶ πνευματικὰ. Παρετέθησαν κεράσματα, ἀλλὰ καὶ πλούσια τράπεζα ἀγάπης, στὴν ὁποίαν παρεκάθησαν δεκάδες προσκυνητές. Τὸ ἐθελοντικὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ τοῦ π. Γρηγορίου, προσέφερε

ὁμολογούμενως τὸν καλύτερο ἐαυτό του!...

Ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης εἶχε καὶ πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναφερθῇ σὲ ψυχωφελῆ παραδείγματα ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία καὶ τὴν

ἀγαθὴ ἐπίδρασι πὺ ὁ Ἅγιος ἐδέχθη ἀπὸ τὸ θαυμαστὸ παράδειγμα τῶν γονέων του καὶ δὴ τοῦ εὐλαβοῦς πατρός του. Ἐπίσης, ἀνέφερε Θαύματα τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐτόνισε τὸ νόημα τῆς προσφορᾶς του διαχρονικῶς γιὰ τὸν ὀρθὸ προσανατολισμὸ μας καὶ τὴν προσκόλλησί μας στὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία καὶ καθορίζει ἀποφασιστικὰ τὴν πραγματικὴ συμπεριλήψι μας στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀγώνας τοῦ Ἁγίου κατὰ τῶν Ἀντι-ησυχαστῶν, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησε τελικὰ στὴν φυλακὴ, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀναθεματισμὸ του ἀπὸ τὸν λατινόφρονα πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννη Καλέκα, καθὼς καὶ ἡ ὁμολογιακὴ στάσις του ἔναντι τῶν Μουσουλμάνων κατὰ τὴν διάρκειά τῆς αἰχμαλωσίας του ἀπὸ αὐτούς, ἔχουν πολλὰ νὰ μᾶς διδάξουν γιὰ τὴν σύγχρονη ἐποχὴ τοῦ Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ ἀποστατικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπίσης, ἔγινε μνεία τῶν ἐορταζομένων μόλις τὴν προτεραία (9 Μαρτίου) δύο ἀγνώστων τοπικῶν Νεομαρτύρων τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας, τῶν Ἁγίων νέων Ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ Πανάγου καὶ Χρίστου Ἱερέως, ἀπὸ τὴν Γαστούνη τῆς Ἡλείας.

Ἀκόμη, ἐθίγησαν σύγχρονα πνευματικὰ προβλήματα, ἐτέθησαν ἐρωτήματα καὶ ἀπευθύνθησαν σύντομοι Χαιρετισμοὶ καὶ ἀπὸ τὸν ἐορτάζοντα Οἰκοδεσπότη Ἀρχιμ. π. Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε δεόντως καὶ συνέστησε ἀγάπη καὶ εἰρήνη, καὶ τὸν Αἰδεσιμ. π. Γεώργιο Γιάν.

* * *

Ἐπρόκειτο γιὰ μία εὐκαιρία πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, πρὸς μεγάλη χαρὰ ἀπάντων τῶν συμμετασχόντων.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός!

